

Arrest

nr. 62 747 van 1 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 mei 2010 het Rijk binnen en diende op 17 mei 2010 een asielaanvraag in. Op 26 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een sikh te zijn met de Indiase nationaliteit en geboren te zijn op 17 augustus 1989 in Gadoo Majra dorp, Battala district in de provincie Punjab. Toen u een jaar of twee, drie was, verhuisden jullie naar Ghoesroepoer dorp in het district Jalandhar. Uw vader is een landbouwer maar u moest hem nooit helpen op het land. U mocht school lopen en volgde les in een privéschool. In oktober 2008 dienden jullie het dorp te verlaten en huurden jullie een huis in Dipnaggar omwille van een grondconflict. N. S. wou een deel van jullie grond kopen. Eerst weigerden jullie en dan verkochten jullie hem toch een hectare. Hij bleef aandringen op nog meer grond maar dat weigerden jullie. Ze vielen jullie lastig

en bedreigden jullie. Op 12 maart 2009 werd uw broer door een tractor overreden die eigendom was van N. S. Jullie gaven zijn dood aan bij de politie maar die deden niets. N. S. en zijn mensen bleven jullie lastig vallen en ze vernietigden de gewassen. Op 9 september 2009 werd uw oom K. S. door een tractor doodgereden. Jullie gaven dit ook aan, de politie onderzocht zijn lijk, ze gaven het terug en deed weer niets. Uw vader zette het land op uw naam en het conflict verergerde nog van dag tot dag. Op een dag in januari 2010 werd u opnieuw gevraagd om te verkopen, hetgeen u weerom weigerde. Ze waren met meerdere personen en ze raakten u aan uw hoofd, met een stok of een steen en u viel op de grond. Uw vader bracht u naar het hospitaal en u moest speciale medicijnen nemen omwille van deze hoofdwonde. De gebroeders S. bleven jullie lastig vallen. Op 4 mei 2010 vroegen ze u weer om te verkopen. Een dag later was u onderweg naar de velden en toen u L. S. zag aankomen, begon u te rennen want uw vader had geadviseerd geen ruzie meer te maken. Hij achtervolgde u en zag niet dat er een bus aankwam. De bus reed over hem en hij stierf ter plekke. Dezelfde dag vertrok u naar Delhi uit schrik beschuldigd te worden van betrokkenheid bij zijn dood. U vloog op 11 mei 2010 met het maken van een transit naar België en op 17 mei 2010 verklaarde u zich vluchteling in België.

B. Motivering

Na uw gehoor op 7 december 2010 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

U kan geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa bent aangekomen. U weet niet met welke luchtvaartmaatschappij u gevlogen heeft, het enige dat u erover vertelt is dat de stewardessen rode kleedjes droegen. Wanneer u gevraagd wordt of u het symbool niet kent van de vliegtuigmaatschappij of de kleur van de vliegtuigen, antwoordt u geen idee te hebben maar u voegt eraan toe dat de crewleden ook Engels spraken. Wanneer u er dan ook op gewezen wordt dat ze ook altijd zeggen met welke luchtvaartmaatschappij gevlogen wordt, wendt u ineens voor dat u onder invloed was van het medicijn dat u gebruikte voor uw hoofdwonde en dat u daardoor wat draaierig was (Gehoorverslag CGVS, 7 december 2010, pp. 11-12). Deze uitleg kan niet overtuigen, temeer u stelt in het gezelschap van de reisagent te hebben verkeerd en het niet meer dan logisch is dat u, zo hij u dit niet spontaan zou hebben verteld, zelf bij hem hier naar zou hebben geïnformeerd.

U kent ook geen enkele van de luchthavens waar u geland bent en tracht dit te verklaren door de bewering dat het nacht was bij aankomst alsof luchthavens geen verlichting kennen. U verklaart met uw eigen paspoort India verlaten te hebben en de smokkelaar nam het af. Wanneer u gevraagd wordt wanneer dit gebeurde, herinnert u zich ineens in Dubai geweest te zijn want u zag er mensen met 'witte jurken' en daar nam hij het u af en gaf het u nooit terug. Wanneer u gevraagd wordt of u denkt dat ze alleen in Dubai 'witte jurken' dragen, zegt u het niet te weten maar u zag op Discovery Channel dat ze 'witte jurken' dragen in Dubai. Wanneer u gevraagd wordt of u dan uw eigen paspoort niet meer had toen u ergens in Europa landde, stelt u het niet te weten want hij gaf u een paspoort maar u bent niet zeker of dat het uw eigen paspoort was en als iemand u iets zou vragen, moest u zeggen dat u er voor toeristische doeleinden was (Gehoorverslag CGVS, 7 december 2010, pp. 11-12). Eerder in het gehoor verklaarde u al dat u niet wist of de smokkelaar uw echte paspoort gebruikte of een vals want hij hield veel paspoorten bij zich. Geconfronteerd met het gegeven dat u toch moet zien of de smokkelaar u uw eigen paspoort geeft of een vals bij de controle aan een gate, antwoordt u hierop dat u uw eigen paspoort gebruikte toen u in het vliegtuig stapte in Delhi en dan nam hij het af en dan gaf hij u een paspoort als jullie het vliegtuig verlieten en vlak na het immigratieloket nam hij het weer af. Bij de vraag of u dan niet weet of dat uw eigen paspoort dan wel dat van een ander was, weet u het niet want hij had drie, vier paspoorten vast. Op de vraag of hij u niet waarschuwde dat u iemand anders zijn identiteit moest veinzen, antwoordde u dat hij u adviseerde niet te spreken, gewoon het te tonen en door te gaan (Gehoorverslag CGVS, 7 december 2010, pp. 8-9). Deze uitleg is niet afdoende om uw gebrekkige kennis te vergoelijken. Gezien identiteitscontroles tijdens de reisweg zeer goed mogelijk zijn, is het zeer onwaarschijnlijk dat een smokkelaar u niet op de hoogte zou brengen van de informatie aangaande met welk paspoort en onder welke naam u reist in geval u apart zou worden genomen in het kader van controles. U legt ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw paspoort. U verklaart voor het Commissariaat-generaal in Delhi met uw eigen paspoort vertrokken te zijn en u heeft het aan de smokkelaar gegeven op een plaats waarvan u denkt dat het Dubai is want de mensen dragen er 'witte jurken'. Op de vraag of u foto's van uzelf aan de smokkelaar gegeven hebt, ontkent u. Bij

herhaling van de vraag ontkent u opnieuw (Gehoorverslag CGVS, 7 december 2010, p. 9, p. 12). Nochtans verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel degelijk dat u pasfoto's heeft afgegeven aan de smokkelaar. U verklaart er tevens uw eigen paspoort in Delhi al aan de smokkelaar gegeven te hebben en het niet teruggekregen te hebben en niet te weten of er gebruik is gemaakt van andere reisdocumenten (Verklaring DVZ, 19 mei 2010, punt 21 en 33). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid over de pasfoto's, tracht u zich te verweren door te stellen dat ze u dit niet vroegen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Wanneer u erop gewezen wordt dat het geen vraag betrof van de Dienst Vreemdelingenzaken maar een verklaring van u, ontkent u dat verklaard te hebben, u beweert dat ze u dezelfde vragen stelden en dat u op dezelfde manier geantwoord heeft. Dit blijkt niet uit de neerslag van uw verklaringen en een loutere ontkenning vermag niet de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of weerleggen. U maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Het volstaat niet een vrees in te roepen, u dient deze ook aannemelijk te maken. U legt twee doodscertificaten voor: een zou van uw broer zijn en een van uw oom. De broer van een vriend zou deze voor u bekomen hebben en u toegezonden hebben. Op de vraag hoe deze broer in staat was die te bekomen, beweerde u dat ze verstrekt zijn door het bureau. Op de vraag welk bureau, stelt u het niet te weten omdat u niet in direct contact stond. Wanneer u gevraagd wordt of iemand die geen verwant is dus zomaar een doodscertificaat kan bekomen van iemand, ontkent u dat het gemakkelijk is en stelt u dat hij drie tot vier maanden nodig had om deze stukken te bekomen, dat hij de invloed nodig had van zijn vader die ook voor de overheid ergens werkt. U voegde eraan toe dat het van de rechtbank is. Wanneer geverifieerd wordt of u verklaarde dat het doodscertificaat van de rechtbank is, ontkent u dat en beweert u dat het bureau - waarvan u even tevoren verklaard had niet te weten welk bureau dat was - zich in het pand bevindt van de rechtbank. Wanneer u gevraagd wordt wat erin staat, verklaart u het niet te kunnen lezen (Gehoorverslag CGVS, 7 december 2010, p. 7). Gezien het belang van deze documenten, u legt ze tenslotte neer ter staving van de door u aangehaalde asielmotieven, mag er op zijn minst van u verwacht worden te weten waar en op welke manier deze stukken zijn verkregen. De vaststelling dat u hieromtrent quasi niets weet te vertellen kan dan ook niet overtuigen.

Wanneer u gevraagd wordt of u geen doodscertificaat heeft van de persoon die door een bus omver gereden is, bevestigt u dat niet te hebben. Op de vraag waarom u van die persoon dan geen doodscertificaat heeft, stelt u dat hij geen 'verband' had en een opponent was van een andere familie. Wanneer u tegengeworpen wordt dat uw vriend toch ook geen 'verband' heeft met uw familie, denkt u dat het volstaat te verklaren dat er vriendschapsbanden waren en dat die vader op een overheidsbureau werkte. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u wel een band heeft met die overledene omdat u suggereert dat u verantwoordelijk geacht wordt voor zijn dood en het dus van belang was zijn doodscertificaat te bekomen, geeft u het antwoord dat ze jullie vijanden zijn, dat jullie niets van doen hebben met hen en het moeilijk is om een doodscertificaat te bekomen (Gehoorverslag CGVS, 7 december 2010, p. 13). Het houdt geen steek dat een 'niet verwant iemand' wel aan doodscertificaten geraakt van personen omdat die met die familie bevriend is maar niet geraakt aan een doodscertificaat van de opponent omdat die persoon een vijand is van die familie.

Verder beweert u dat uw broer gedood werd door de bestuurder van een tractor van de gebroeders S. U bent niet in staat de naam van die chauffeur te noemen en wentelt dit af op de politie die geen actie zou ondernomen hebben en u dus de naam niet weet. Op de vraag waarom de politie niet ageerde, beweert u dat uw opponenten rijk en machtig waren en invloed hadden bij politici en die gebruikten. Wanneer u gevraagd wordt welke politici, verklaart u dat ministers in de regering banden hebben met hen. Op de vraag welke banden, stelt u dat ze bij hun thuis kwamen. Op de vraag welke politici, verklaart u dat er zo'n drie tot vier prominente politici waren. Gevraagd wie dat dan zijn, moet u het antwoord schuldig blijven. Op de vraag hoe u dan weet dat ze prominente politici zijn als u niet weet wie dat zijn, stelt u de namen niet te weten maar jullie zagen dat het grote auto's waren, soms met politie-escortes en jullie wisten niet wie er in de auto zaten (Gehoorverslag CGVS, 7 december 2010, pp. 13-14). U slaagt er met deze vage verklaringen niet in aannemelijk te maken dat de gebroeders S. banden hadden met politici die verhinderden dat de politie haar werk zou verrichten.

Op de vraag waarom u niet gewoon elders in India verhuist, verklaart u dat jullie bezit daar was en dus daar moesten wonen, hetgeen niet ernstig is. U stelt nu te vrezen dat u verantwoordelijk geacht wordt voor de dood van L. S. en vreest zijn broer maar u heeft geen enkele concrete bedreiging opgevangen. Uw ouders waren ongerust over u en zeiden u India te verlaten (Gehoorverslag CGVS, 7 december 2010, p. 15). Uw bewering als zou u geen contact meer hebben met uw ouders,

komt evenmin geloofwaardig over. Het enige dat u getracht heeft om hen te bereiken, behalve een paar keer proberen te bellen, is welgeteld één vriend contacteren. Uitgerekend die vriend is naar Australië vertrokken zodat u nu alleen maar op diens broer kan rekenen om te trachten contact te maken, andere contactnummers heeft u niet (Gehoorslag CGVS, 7 december 2010, p. 6). Dit is toch maar erg povertjes als poging om uw ouders te bereiken en kan andermaal niet overtuigen.

U legt verder nog een rijbewijs neer en een DHL envelop. Deze vermogen niet de conclusie van de commissaris-generaal te wijzigen aangezien deze documenten niet ter discussie staan. U legt tevens kopies neer van wat drie politierapporten zouden zijn maar aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien kunnen kopies gemakkelijk vervalst worden.

Gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande uw reisdocumenten, gezien uw tegenstrijdige verklaringen aangaande uw paspoort, gelet op uw niet steekhoudende verklaringen aangaande het bekomen van de doodscertificaten van uw familieleden en het onvermogen die te bekomen voor de persoon die omkwam en voor wiens dood u verantwoordelijke geacht zou zijn, gelet op uw vage verklaringen aangaande de banden met politici die uw vervolgers erop zouden nahouden, gelet op het feit dat u preventief gevlucht bent zonder enige concrete bedreiging en gelet op het feit dat uw pogingen om met uw ouders in contact te treden maar als pover bestempeld kunnen worden, dient er geconcludeerd te worden dat u er dan ook niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Als onderdeel van het eerste middel beroept verzoekende partij zich op de “*Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de “*Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel*”.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een

overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168 263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. De aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel is ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept in een eerste onderdeel van het eerste middel de *“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15.12.1980. Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951”* in.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn rijbewijs voor, maar laat voor het overige na enig origineel identiteitsbewijs met foto voor te leggen. Verzoekers gebrek aan authentieke identiteitsstukken klemt te meer nu hij zijn reisweg niet aantoont.

3.2.1. Verzoeker hekelt de lengte van de bespreking van zijn reisweg in de bestreden beslissing en minimaliseert het belang van de reisweg in het kader van de beoordeling van zijn asielaanvraag *“De reisweg is enkel van belang om te beoordelen waar verzoeker het Schengen-gebied eerste heeft betreden teneinde te beoordelen welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag”*. Echter, verzoekers onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen niet enkel de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze maar tasten ook op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan.

3.2.2. Verzoeker kan bezwaarlijk voorbijgaan aan zijn plicht tot medewerking nu verzoeker voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming hij zo spoedig en accuraat mogelijk alle nuttige elementen moet aanbrengen, waaronder reisroutes en reisdocumenten, noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek. Bovendien kan een loutere bewering illegaal gereisd te hebben geen reisweg aantonen noch het gebrek van reisdocumenten, een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel, verschonen. Indien verzoeker zijn land legaal verliet dan moet hij dit minstens aantonen zodat hij een begin van bewijs bijbrengt dat hij ten tijde van de aangebrachte asielfeiten effectief in India aanwezig was. De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden reisweg wordt echter volledig ondergraven door zijn tegenstrijdige verklaringen. Zo ontkende verzoeker bij de commissaris-generaal (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 *“Nee, ik verklaarde dat niet. Ze stelden me dezelfde vragen en ik antwoordde op dezelfde manier”*) zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken pasfoto's te hebben afgegeven aan de smokkelaar. Terwijl over dergelijke eenvoudige kwesties minstens eenduidigheid kan verwacht worden.

3.2.3. Daarbij gaat verzoeker voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Dit is niet het geval. Verzoeker is daarbij onbekend met de naam van de vliegtuigmaatschappij en komt niet verder dan te stellen dat de stewardessen rode kleedjes droegen en de crewleden Engels spraken (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gezien de duur van de reis en de spanning die een dergelijk onderneming met zich meebrengt kan verzoekers ongedocumenteerd medicijngebruik en *“het was gedurende de nacht dat we arriveerden”* geenszins zijn verregaande onwetendheid verklaren. Zo was verzoeker eveneens onwetend over de luchthavens waar hij landde, om even later te verklaren dat de smokkelaar verzoekers paspoort afnam in Dubai *“Dus je landde in Dubai? Ik ben niet zeker maar omdat mensen er witte jurken waren. Denk je dat ze alleen in Dubai witte jurken dragen? Ik weet het niet, maar ik zag op Discovery Channel een keer dat ze witte jurken dragen in Dubai”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 12).

3.2.4. Verzoeker toont dan ook niet aan illegaal gereisd te hebben, noch wanneer hij zijn land verliet, in Europa toekwam noch de onmogelijkheid zijn paspoort voor te leggen.

3.3. Verzoeker poneert vervolging te vrezen enerzijds door de tegenpartij L. S. in een aanslepend grondconflict waarbij zijn oom en broer werden gedood en anderzijds door de Indiase overheid nu verzoekers belager tijdens een achtervolging werd aangereden en overleed. Ter staving van zijn problemen legt verzoeker de doodscertificaten van zijn broer en zijn oom en de politierapporten voor.

3.3.1. Het is vaste rechtspraak dat geen bewijswaarde kan worden verleend aan onvertaalde fotokopieën, in casu van politierapporten, die gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoeker stelt *“Verwerende partij kan toch een simpele e-mail sturen naar het desbetreffende politiekantoor om de waarachtigheid van de politierapporten te achterhalen?”*, gaat hij eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust en het niet de taak is van de commissaris-generaal, noch van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.3.2. Voorts volstaat het niet om (fotokopieën van) documenten neer te leggen. Verzoeker dient aan te tonen dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn en ze te ondersteunen met overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Daargelaten dat verzoeker geenszins een familieband aantoonde met personen vermeld op de doodscertificaten, legt verzoeker tevens ongerijmde verklaringen af over de manier waarop de stukken door een kennis werden verkregen en is hij onbekend met de inhoud ervan. De bewering in het verzoekschrift *“Verwerende partij beperkt zich ertoe verwarring te zaaien over hoe de documenten te verkregen doch beweert niet en stelt noch minder vast dat de afgegeven documenten vals zouden zijn”* kan niet blijken uit de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal enkel de ongerijmde verklaringen van verzoeker weergeeft. Voorts geeft verzoeker zijn onwetendheid betreffende de inhoud en de verkrijging van de stukken toe, wat de bewijswaarde van de stukken hoe dan ook onderuit haalt nu zijn asielrelaas op de dood van deze broer en oom is gesteund.

3.4. Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake het grondconflict en de moord op verzoekers broer en oom -quod non-, dan nog toont verzoeker niet aan geen beroep te kunnen doen op nationale bescherming. Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming. Verzoeker verklaarde dat bij beide moorden de politie ter plaatse kwam, maar later niets werd vernomen over een onderzoek. Waar verzoeker herhaalt dat de familie van L. S. *“rijk en machtig”* is, blijft dit bij een loutere bewering die verzoeker niet bij benadering kan toelichten. Hoe dan ook verklaart dit geenszins verzoekers nalaten een mensenrechtenorganisatie aan te spreken. Gezien verzoeker zijn mogelijkheid tot het verkrijgen van nationale bescherming niet heeft uitgeput, kan hij bezwaarlijk aanspraak maken op internationale bescherming. Immers waar verzoeker stelt gerechtelijke vervolging te vrezen door de Indiase autoriteiten ten gevolge van de dood van zijn belager, legt hij geen enkel objectief element ter staving van de aanrijding voor, noch van zijn betrokkenheid daarbij, laat staan dat hij hierom zou worden vervolgd. Verzoekers vrees voor gerechtelijke vervolging mist derhalve elke objectieve ondersteuning en is louter hypothetisch zodat ze bezwaarlijk kan overtuigen.

3.5. Ten slotte maakt het grondconflict met L. S. een probleem van gemeenrechtelijke aard uit nu verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat zijn problemen in nexu staan met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

3.6. De DHL briefomslag kan hoogstens aantonen dat verzoeker post ontving, maar kan geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maken.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de “SCHENDING VAN ART. 48/4, § 1 en §2 a en b VAN DE VREEMDELINGENWET EN ART. 3 EVRM. Schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn en de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006”.

4.1.1. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

4.2. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.2.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker verwijst naar “een” arrest van 7 februari 2009 van het Hof van Justitie en poneert dat “*Het aantonen van een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst zou voldoende*” zijn en zich beroept op artikel 48/4, §2, c vreemdelingenwet. Verzoeker werkt dit geenszins uit noch toont hij aan dat er in India sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekers ongefundeerde bewering kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De integrale overname van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en verzoekers theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht vermogen evenmin de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

6. De overige middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK